

מדריך לצניעות בישראל

יום א | פרשת שלח | י"ג סיון תשע"ו | עלון מס' 3

עלון יומי להתאחדות הקהילות

כולל תשובות מכתבים ובירורים בענין הצניעות בישראל

עלון יומי בע"ה לכל ימי השנה

לע"נ הרבנית הצדיקת מרת טויבא בת ר' חיים אליהו ע"ה י"א סיון תשע"ג

דבר המערכת

עוז והדר לבנושה
ותשחק ליום אחרון

הצניעות בהלכה

עמ' 2

מכתבים של גדולי ישראל ז"ע,
על הצניעות

מהמתרחש בעולם הצניעות

עמ' 3

מהמתרחש בעולם הצניעות
לפני מאה שנה עד היום הזה
לְכָשִׁי בְּגָדֵי תַפְאֲרָתָךְ עֲפֹי

שמע בני

עמ' 3

סיפורי צדיקים על צניעות
וְאַתָּה עֲלִיתָ עַל כָּלָנָה

שימו לב

עמ' 4

המכשולות הגדולות בימינו
- מוסר

מכתבים למערכת

ועוד.

דבר המערכת – בהמשכים

בישראל לראות להיות הלוכה בצניעות ולא בפריצות כדי שתהיה זוכה לצאת ממנה נביאים וחסידים.

והזכות השני שנאלו אבותינו ממצרים שלא שינו את שמם, ועכשיו ובדור הזה ראיתי את (העם) המתפרצים בעם שהולכין במלבושיהון כחוקות האומות, וגורמים עוד רעה לגלח את זקנם ועוברים על חמשה לאוין כי חמשה פאות הן בזקן האדם ועל כל פאה ופאה חייב בפני עצמו, ועל ידי זה לפעמים אין מכירין אותו שהוא יהודי, וכששואלים אותו מה שמו הוא מכנה שמו בשם אחד משמות האומות, ולפעמים כשהוא הולך עם איזה שרים בדרך שאין מכירין אותו אזי נכשל גם כן באכילות טרפות ובשתית יין נסך, כי עבירה גוררת עבירה ומצוה גוררת מצוה, ולא די שהוא גורם רעה לגופו ולנשמתו אלא הוא גורם רעה לכלל בני ישראל לפי ששינה את שמו, על כן עתיד ליתן הדין מי שעושה כן ועונשו הוא מרובה.

ב. והזכות השלישית היא שנאלו

אבותינו ממצרים בזכות שלא שינו את לשונם, ועכשיו ראיתי מכשול גדול אשר צפון ברוב המדינה אשר בעוונותינו הרבים הרבה בני אדם עושין שלא כהוגן והוא זה כיון דקיי"ל שצריך האדם ללמוד עם בניו כשהן קטנים כל דבר בלשון הקודש כדי שיבא בנו וירגיל עצמו בקדושה לדבר בלשון הקודש, וחדשים מקרוב באו שמרגילין הקטנים לדבר בלשון צרפת ובשאר לשונות, וכשיגדל הנער אין אביו שם על לב שילך בנו לבית המדרש כי אם השגחתו הוא לילך לבית הלימוד לשון צרפתי ושאר לשונות. אף דקיימא לן דסנהדרין היו יכולין לדבר שבעים לשון מכל מקום היו לומדין הלשונות דרך עראי ולא דרך קבע, מה שאין כן עכשיו עושין הלשון צרפת ולועז עיקר והלימוד התורה עראי.

אחד מאלף יש לו בטחון בהשם יתברך באמת

ג. הזכות הרביעי שנאלו אבותינו היה שהיו תולין בטחונם בהקדוש ברוך הוא, ועכשיו אני רואה בעוונותינו הרבים שאחד מן האלף

ועד הצניעות להתאחדות הקהילות

בהשתתפות הרבנים והקהילות ולומדי תורה לשמה

בפיקוח כ"ק האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

אבדק"ק האלמין שליט"א

מחבר יותר מאלף ספרים על כל יסודי הדת

ספר בית עקד ספרים האלמין

בשבעים אלפים ספרים קונטרסים וקול קורא/ת מודעות ועלונים שחיבר והו"ל
ב"ק מרדך האדמו"ר מהאלמין שליט"א

הגה"צ רבי שלום יהודה גראס [גרוס]

מפעל ענק זה הקים האדמו"ר שליט"א בראותו את הדור פרוץ מרובה על העמוד, ונלחם בעוז ותעצומות נגד
כל הגיון, ובאדם יחיד שראה את שובר בת עמו עמד כצור איתן לגדור גדר ולעמוד בפניו.

ובכדי שיהיו דבריו מוקבלים על שומעיהם ראה לנגד עיניו דברי החכם מכל אדם עשות ספרים הרבה אין קץ
וכמו שפי' המצודות (ש) להזהיר בהם מכל מה שיש להזהר, ועל כל פירצה שנלחם עליה לתקנו ראה בזה
צורך לכתוב עליו ספר, וכשנתברר לו שעל נושא זה כבר קדמוהו ראשונים, עמד והדפיס הספר הזה והוציא
לאור עולם, כך שבשנת תשכ"ה תקופת מה לאחר נישואיו, הוציא לאור עולם את הספר הראשון
ו"אמרו" אמין" על קדושת בית המדרש, לאחר מכן הוציא לאור עוד ששה ספרים על תקון הדור, עד
שהוציא את הספר "נפש ישיעה" שעוסק בעניני כשרות ומאכלות אסורות ספר זה חיבר וכתב בעצמו,
ונתקבל בחיבה אצל ידאי ה'.

מאז ועד עתה כעבור יובל שנים הוציא לאור וחיבר רבבות ספרים חלקם בלי לפרסם את שמו עליהם, וחלקם
בשם גדול זה או אחר, כמו"כ הדפיס קובצים, קונטרסים, ומודעות קול קורא, ועדיין ישנם תח"י ספרים הרבה
שהם בכתב יד, ובעזרהשו"ת עוד חזון למועד, ספרי האדמו"ר שליט"א מפאדים את כל ספריו היהדות
בעולם, ואין לך ישיבה או בית דין או בית מדרש שספרים אלו אינם נמצאים שם ובכדי לזכות את כלל ישראל
הפיצם בחינם ללא תמורה.

לקראת שנת חיובל שנים, אנו רואים לנכון להוציא לאור ספר בית עקד הספרים - האלמין
תשכ"ה-תשע"ה (בעריכת א. ג.) בו יפורטו דשימויות של רוב הספרים ומהדורותיהם, שהאדמו"ר שליט"א חיבר
הו"ל ערך והדפיס לפעמים בכמה לשונות, החל משנת תשכ"ה ועד תשע"ה ספר זה בודאי יהיה לעזר לכל מי
שידעה לעיין וללמוד בספרים אלו ויהיה קל יותר להשיגו.

"הדפסת הספרים שקראוהו 'מלאכת הקודש', השתלשלה מדור לדור, ולפני מלחמת העולם השנייה כמעט
ולא הייתה עיר בעלת ישוב ישראלי שלא הוקם בתוכה דפוס עברי, והם הם שראו להפצת הספר העברי בכל
אפסי הארץ לאלפים ולרבבות. אולם עלובה ספרותנו העשירה, כי הסרה לה ביביליוגרפיה מעוברת בראוי, כמו
שיש לכל עם וספרות, כדי להקל על כל דורש וחוקר בעבודתו הספרותית, באיזה סוג שהוא, לכל ימשש בעור
באפילה לתור אחרי המקורות הנחוצים לו לדגל העבודה אשר לפניו, הביבליוגרפיה שהיא בסיס הספרות
ועמודיה, ולמלאות חסרון מורגש זה בספרותנו - זוהי מטרתנו, מגמותנו, תפקידנו ויעודו של הספר הזה. עבודת
ימי חי אנוש שהשקיע בו ב"ק מרדך אדמו"ר מהאלמין שליט"א, ויש לי העונג

והכבוד למסרו בזה לכל אלה שיש להם ענין בספרותנו.
שקדתי יומם ולילה בלי הרף על דלתות פתוח, וזעיר שם
וזעיר שם רשמותי איזו הערה בשוליו
ועלה בידי לתקן שגיאות שונות
אשר בטעות יסודן.

50

יובל שנים של פעילות המערכה

שמע בני

סיפורי צדיקים על צניעות

חוסר צניעות – גורם לעניות

הרה"ג מרדכי אליהו זצ"ל סיפר שני סיפורים אישיים בקשר לצניעות: "היה פעם אדם אחד מסכן חסר מזל. בכל דבר שניסה לעשות - הפסיד. יום אחד הוא בא ובכה בדמעות שליש וביקש שאתן לו עצה. אמרתי לו: "היום למדתי בר"ן (מסכת נדרים דף סד), שכל מי שמברך ברכה לבטלה, וכל מי שמזכיר שם שמים לבטלה, בא לידי עוני". שאלתי אותו: "שמא אתה מברך מול אשתך כשהיא לבושה שלא בצניעות?". והוא אמר לי: "כן, אך אם אומר לה להתלבש בצניעות היא לא תקבל". אמרתי לו: "תגיד לה, שאם היא תתלבש בצניעות זו סגולה לעושר, ואם לא - זה מביא עניות". ואכן הוא הלך ואמר לה, והיא כיסתה ראשה והתלבשה צנוע, ומאז התהפך מזלו לטובה. אך כמובן שלבוש צנוע זה מהדין, ולא מדין סגולה, וזה חובה גם שלא בשעת ברכה".

"יום אחד הייתי על קברו של מו"ר אבי, ואני רואה שבאים אנשים ומנשקים את קבר הרש"ש (שנמצא בסמוך לקבר אבי), וגם מצויות שם נשים שלבושות שלא בצניעות. אמרתי בליבי: "למנוע מהם מלגשת לקבר הרש"ש איני יכול, אבל אם יתקרבו לקברו של מו"ר אבי, אמנע בעדם". כשהם נגשו לנשק גם את קברו של אבי, אמרתי להם: "זה קבר של צדיק ומי שאינה לבושה בצניעות שלא תיגע בקבר!". ואז אחת הנשים אמרה, שאמא שלה הייתה תמיד אומרת לה, שכשבאים לקברי צדיקים יש ללבוש כיסוי ראש. והיא הוציאה מתוך התיק שלה צעיף וכיסתה ראשה. אמרתי לה: "אי אפשר לכסות רק את הראש, והידיים נשארות מגולות". כמובן, שחייבים ללבוש צנוע גם כשלא מבקרים בקברי צדיקים".

מהתרחש בעולם הצניעות

לפני מאה שנה עד היום הזה

ועוד בואו נחשוב חשבוננו של עולם! הלא כל הרחמנות הזו מְזַיֶּקֶת היא ומַעֲשֶׂה יֵצֵר הוא, וְאַיֶּה אֵיפֶה נִמְצָאִים חֶלֶק גָּדוֹל מאותם אברכים בשעה שהאשה מוֹתֶשֶׁת מַעְבֹּדֶת הַבֵּית, ואז לא עולה בדעתם כלל וכלל לעזור בענייני הבית, לָמָּה אֵז רַחֲמָנוּתָם אֵינָה מְתַעֲוֶרֶת?

ואם באמת מדובר במידת 'רחמנות' שכלל ישראל נתברכו במידה זו, למה לא רואים הרחמנות על בני הבית בעת שהאוכל לא מוכן בזמן או אינו טעים מספיק, וְאֵז מְתַלֹּנְנִים וּמַצְעִרִים אֶת הָאִשָּׁה וְאֵינָם מְתַחַשְׁבִּים בְּכָלֵל בָּזָה שְׁעֵבְדָה קשה כל היום בעבודות הבית הרבים הַרֹבְצִים עַל שִׁכְמָהּ.

ומכל זה רואים שכל מדת הרחמנות מְתַבַּטָּא אך ורק כשזה מגיע לְעִנְיָנֵי שמים כדוגמת **צניעות ויהדות**, ואם כן זה ברור כי הכל עצת היצר הרע לבד.

אבל מובן מאליו שבעת שבאים לדרוש מבני הבית איזה דרישה בענייני יהדות, בהכרח שזה יהיה אמיתי לחלוטין ודבריו יהיו דברים היוצאים מהלב ומעשיו לא יהיו סותרים את דבריו, זאת אומרת שאם הבעל אינו מתנהג כראוי עם יראת שמים ומידות טובות, אז קשה ביותר לפעול אצל בני ביתו אפילו כשמדובר בדבר קטן, כי חוץ ממה שחז"ל אומרים '**כל מי שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים**' שרק מי שיש לו יראת שמים דבריו נשמעים ומתקבלים, גם אין לה שום סיבה לשמוע בקולו, ראשית משום שהיא לא מרגישה שיהיה לו הרבה תענוג מזה, כי היא רואה שאינו רציני בדבריו כלל וכלל.

שנית, היא חושבת שכל חומרותיו היא רק על חשבונה ולזה איננה מוכנה בשום אופן, אמנם כשהיא רואה שההתנהגות שלו הוא ביראת שמים כדת וכנכון אז היא מוכנה להתחשב אִתּוֹ וּבְמִשְׁךְ הַזֶּמֶן היא נִכְנָעֶת לוֹ, כמו שאמרו חז"ל '**זָכָה עֶזֶר** **לא זָכָה כְּנָגְדוֹ**' אם יהודי עושה מצוות ומעשים טובים אז אשתו עוזרת לו, ואם לא אז ההיפך היא רק מפריעה לו.

ד.

ויש לדעת שבאופן מיוחד בולטים בפריצות נוראית הפאות הנכריות הארוכות, ועל זה בוודאי לא חשבו אבותינו מעולם, והפוסקים המועטים שרצו להתיר הפאה נכרית בוודאי ובוודאי לא נתכוונו לזה, ויותר מזה נותן לנו הרהור רציני מאוד, שאם היו יודעים שבדורות האחרונים יעשו פאות שיהיה נראה בדיוק כמו שערות הראש, שאפילו לכתולה שהולכת לכתחילה עם שערות מגולות כשהיא הולכת בצורה כזו עם שערותיה זוהי פריצות איומה עד אין לשער, וזה נראה

שימו לב

המכשולות הגדולות בימינו
-מוסר-

גילוי פני הערב רב

ועתה נפרט את שיטות הפוסקים
האוסרים ללכת עם פאה נכרית בעזה"י.

בסדר א-ב

(כדי להסר תלונוות, ולסתום טענות, תיארתי כולם
בתואר "גאון" בלבד)

א. הגאון רבי אברהם חיים איינהאון זצ"ל
(בעל מחבר ספר ברכת הבית, שערי טוהר,
עצי עולה) כותב: לגבי הענין שבנות ישראל
הולכות ברחוב עם פאות נכריות, אמרו כבר
רבי יעקב עמדין והדברי חיים שאסור,
(שאילת יעב"ץ סימן ט', דברי חיים חלק ב'
נ"ט), וזה נקרא עוברת על דת יהודית, וכך
נראה בפשיטות מהשו"ע, (אבן העזר סימן
קט"ו סעיף ד'), ובפרט בזמננו שעושים את

מכתבים למערכת

תרנה: הרינו לאשר בתדוה את קבלת הספרים החשובים,
מנחת יהודה ואנציקלופדיה לכשרות.

בכבוד רב, נתיב מאיר, ההנהלה, ירושלים

תרנו: קבלנו בהוקרה את 3 ספרים שנשלחו אלינו. בתודה
ובברכה

פנחס הראנוני, אגודה להחזרת "עטרה ליושנה", ירושלים

תרנז: הנני להודיעך על קבלת ספריך החשובים.

ואנו מודים לך מאד על שליחת ספריך החשובים מאוד. יה"ר
שתזכה להפיץ מעינותיך חוצה.

יוסף חיים הלוי, רב העיר אשקלון, אשקלון

המשך מגליון קודם

מספר זכרון

"וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו"

"לעשות רצונך אלקי חפצתי": יראת שמים היתה
טבועה בכל הליכותיה, לא הושפעה מהאווירה
סביבה, וכוונה אורחותיה רק על פי דרך התורה
והחסידות, פעמים שעמדה לבד במערכה נחושה
בדרכה, מבליגה על עלבונות שהושמעו סביבה,
ואחת משאלתה "לעשות רצונך אלקי חפצתי".
מדותיה התרומיות התבטאו על כל צעד ושעל,
ובכל מאודה חפצה לעשות אך טוב וחסד. חס
ושלום לא לצער יהודי, ולהתחשב ברגשות הזולת
כדי שירגיש נעים. כציווי התורה, מה הוא רחום
אף אתה היה רחום וחנון - כך ריחמה על כל בריה.
למודת יסורים היתה, אבל כשמדובר ב'לתת' -
נתנה בכל מאודה. חילקה צדקה לרוב, גם אם
הרבו לבקש. בערב שבת כשצבאו על דלתה ובקשו
תרומה היתה מכפילה את הסכום, באומרה,
השבת מתקרבת ואולי אין להם לקנות צרכי שבת.
פשטותה וצניעותה לא ניתנים לתיאור כלל,
קיבלה על עצמה סיג אחר סיג, בהלכות צניעות.
והקפידה כי לא יראו קורות ביתה את שערות
ראשה. התלבשה מתחת לסדין גדול שהיה מכסה
כל גופה. גם בימי חוליה, לא ויתרה על הגדרים
שהציבה, ומתוך יסורים נוראים שאכלו בכל גופה,
הקפידה שראשה יהיה מכוסה כראוי, שהשמיכה
לא תזוז ממקומה, ועוד ענינים נשגבים שאין כאן
המקום לפרטם.

כל המפעל הגדול בזכותה: אשת חבר עטרת בעלה
עמדה לימין יבלחט"א כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בכל עת. ומרן האדמו"ר שליט"א מעיד עליה שכל
עבודתו בזיכוי הרבים וכל מפעלו בזכותה, שהיא
הכינה את הדרוש, שיוכל האדמו"ר שליט"א
להתמסר כל כולו לצרכי הרבים. אהבת התורה
וחיבה ללומדיה פיעמה בה תדיר לא רצתה שבניה
יבואו לבקרה על חשבון לימוד התורה. העדיפה
לסבול לבד, ובלבד שלא יגרם על ידה ביטול תורה
ח"ו.

המשך בגליון הבא

המשך מגליון קודם

בזכותך נגאלו ממצרים

(סוטה יא)

ובזכותך עתידין להגאל

(ילקוט רות אות תר"ו)